

Nazario i Nicomedes

Un relat de: [Swoojh](#)

La soledat de Nazario ha fet que la seva consciència hagi acabat prenent vida. Es va començar a manifestar de manera gairebé sorda, com si fos el rum-rum d'un acufen però ara, des de fa uns cinc anys, la consciència és com un company amb el que parla, discuteix, surt de passeig i coses així. De fet, la relació és tan estreta que Nazario va acabar posant-li un nom: Nicomedes, com el rei dels bitons que ell seguia de petit en els còmics de Conan el Bàrbar.

Nazario l'interpel·la tan sovint i amb tantes confiances que un dia la consciència li va preguntar per la naturalesa de la seva relació. Nazario va trigar a reaccionar. Mai no li havien preguntat aquestes coses i menys un ésser invisible i incorpori. Però Nazario acceptà el repte i, després de pensar-ho durant tot un diumenge, li va dir de manera solemne: "mira Nicomedes, tu ets un espectre antropomorf, intel·ligent, omnipotent, omniscient i mentalment ubic". Sembla que a la consciència li va agradar la formalitat de la resposta i la potència dels seus atributs així que mai més va importunar Nazario.

Normalment, Nicomedes viu a l'alçada de la seva orella esquerra. Només una vegada va tenir Nazario una experiència extra-corpòria, que sempre recordarà perquè durant uns quants minuts ell va ser Nicomedes veient com Nazario corria pel passadís de casa seva fins que es va despertar al carrer sent Nazario de nou. Un lio vaja!. D'aquell ensurt nocturn, va mirar de conformar-se pensant que havia estat un malson però va tenir sempre cura de no dir-li a ningú perquè no suportava els somriures sorneguers i la befa. Fa poc més d'un any, coincidint amb el Dia Mundial de la Salut Mental, es va sentir alleujat quan va llegir a la secció de Ciència i Salut de la Vanguardia que a aquest fenomen li diuen autoscòpia. En fi...

Amb els anys, Nazario li ha anat perdent el respecte a la seva consciència i li fa putadetes naïf com dir-li Nico, menystenir-lo quan el comentari és inoportú o fer-lo callar, tot i que cada vegada xerren més i discuteixen més. Sempre en castellà, això sí, igual que amb el seu gos Antonio, un bodeguer cordobès.